

Kapitola první

Ještě nedávno jsem si vybírala šaty na svou svatbu. Stála jsem v nich před zrcadlem a dívala se na svůj odraz o něco déle než obvykle. Snažila jsem se samu sebe zahlédnout v tom dni, který měl přijít. Představovala jsem si, jak bude probíhat. Jak se ráno probudím s lehkým neklidem v žaludku. Jak budu mít pocit, že všechno konečně dává smysl. Přemýšlela jsem, jestli se na mě usměje stejně jako tehdy, když jsme se poprvé poznali, až se k němu budu blížit. Jestli mi jemně vezme ruku a bez spěchu mi na prsteníček navlékne snubní prstýnek. A já ucítím ten klidný, hřejivý pocit, že jsem konečně tam, kde mám být. Věřila jsem, že on bude ten pravý. A teď? Teď sedím na sedadle spolujezdce v Davidově autě, mlčky sleduji kapky deště, jak se jedna za druhou rozbíhají po čelním skle, a nechávám se svým kamarádem vézt na letiště. Motor monotónně hučí a stěrače se pravidelně vracejí ke stejnému pohybu. Jako by se svět zúžil jen na tenhle okamžik, na cestu, ze které už není návratu zpátky do toho, co bylo.

Kufr mám nacpaný věcmi, které jsem klasicky balila na poslední chvíli. Naházela jsem je dovnitř bez většího systému, z čehož by většina organizátorek měla určitě radost. Nikdy nad tím moc nepřemýšlím. Chtěla jsem jen aby bylo rychle hotovo, o nic víc mi nešlo. Jinak to asi ani neumím. Když jsem své věci ukládala do kufru, myslela jsem jen na jediné. Na nic jiného totiž nebyl prostor. Musím odjet pryč.

Možná si říkáte, proč na letišti. Upřímně? Neexistuje destinace dost daleko na to, aby mě úplně ochránila před vztekem a zklamáním, které ve mně pořád někde tiše doutnají. Jsou tam, i když se snažím tvářit vyrovnaně. I když se snažím fungovat tak, jako dřív. Všichni kolem mě mají jasno. Musím to přijmout, anebo další mé oblíbené, dát tomu všemu čas na zahojení. Jo a taky prý nesmím zapomenout myslet pozitivně. Jako by to byla jen otázka správného nastavení hlavy. A možná mají pravdu, třeba jen neumím nastavit svou hlavu tak, aby fungovala správně podle norem společnosti.

Už spolu nějakou dobu nejsme a já si zasloužím nový začátek. Alespoň tohle mi říkají a s tímto tvrzením i souhlasím. Opravdu si zasloužím nový začátek. Chci věřit, že ho bez téhle cesty nedostanu. Bez ní by to nebyla úplná proměna, kterou potřebuji. Někdy změna místa dokáže pohnout i něčím uvnitř. A zrovna já pár přemístění ve svém těle potřebuji jako sůl a dát z něj pryč to, co tam nepatří.

Jako kdyby se dalo zlomené srdce spravit jednou správnou větou. Anebo pocitem, že něco musím udělat. Něco zvládnout. Něco překonat. Něco vytěsnit a srovnat si to v sobě. Kolik věcí se musí v životě pokazit, aby si člověk mohl konečně dovolit klid? Kolik zklamání je potřeba přežít, než přijde láska bez podmínek, bez lží a bez průhledných výmluv? Existuje vůbec taková láska?

Alespoň, že mám přátele. Třeba jako je David. Někdo, na koho se opravdu můžu spolehnout. Zajímavé je, kolik přátel mi po rozchodu vlastně zůstalo. Někteří se vytratili celkem nenápadně. Jiní si zas vybrali svou stranu až podezřele rychle, což mě vskutku bolelo. Byli i tací, kteří prostě narovinu řekli, že nechtějí být součástí našich dramát. Ano, náš rozchod opravdu nebyl hezký. A byl bezpochyby dramatický. No a pak tu byli i takoví kamarádi, kteří nechtěli přijít ani o jednoho z nás. Jenže jsem velmi rychle zjistila, že mi taková přátelství nevyhovují. Nemohla jsem se uvolnit. Nemohla jsem říct všechno. Pořád jsem měla pocit rizika, že se o mně něco můj bývalý dozví. Něco, co jsem si chtěla střežit. A to jsem nechtěla. Neustálé vážení slov není něco, co bych si od přátelství přála. Byla jsem si jistá, že přátelství by mělo nabízet pocit bezpečí a

určitou exkluzivitu. Že si můžeme říct cokoliv a všechno řečené zůstane v bezpečí. A proto zase začínám téměř od nuly. Ale co, zvládnou to. Vždycky jsem to zvládla.

„Říkala jsi něco?“ David se na mě krátce podíval, aniž by spustil oči ze silnice. Jeho hlas byl jako vždy klidný. A klid je něco, co jsem ráda vyhledávala. Ve vztahu ani v životě jsem ho teď opravdu neměla.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou a přinutila se k úsměvu. „Asi jsem jen nervózní z cesty. A navíc prší... to bude let.“ Nechtěla jsem, aby si David myslel, že jsem úplně mimo, a že mi hlavou běží myšlenky na to, kolik přátel vlastně mám. Přemýšlela jsem, jak křehké jsou vztahy, hlavně ty moje. Jak snadno se lidé z našich životů vytrácejí a jak zvláštní je, že právě v tuhle chvíli sedí vedle mě jeden z mála lidí, kteří zůstali. *Někdy je kvalita víc než kvantita*, utěšovala jsem se. A David byl důkazem, že jeden skutečný přítel dokáže nahradit celý můj seznam kontaktů v telefonu.

Znovu jsem se ponořila do svých myšlenek. Sice odjíždím abych unikla, ale pořád na něj myslím. Zásnubní prsten jsem mu vrátila. Když jsem ho položila na stůl mezi nás, nechtěl si ho vzít. Přesto jsme oba věděli, že je konec, a že tohle je jen nějaká formalita. Ten malý, zaoblený předmět mě tížil víc než všechna slova, která jsme si kdy řekli. A že jich bylo. K našim četným rozchodům se přidal další, jen tenhle byl jiný, byl totiž z mé strany definitivní.

Byla jsem ráda, že už prstýnek nemám. Že jsem ho vrátila tomu prolhanému, nevěrnému, bývalému snoubenci. Richardovi.

Rozchod se stal už před pár měsíci, a přesto byl pro mě stále čerstvý. Pořád mě to bolelo. *Selhala jsem? Nebyla jsem dost dobrá? Nebo jsem byla až příliš ochotná se přizpůsobit a odpouštět...* Tolik otázek a odpovědi na ně nikde.

Když se ale podívám na svůj život teď, v téhle fázi, možná je tohle vlastně ta nejmenší starost. Možná mi tím ublížením Richard prokázal službu. Cítím se totiž svobodněji. Méně ve stresu. Alespoň v té vztahové rovině. Děla jsem maximum, aby náš vztah vydržel. Abych si nedovolila být unavená, protivná nebo jen obyčejně sama sebou. Abych náhodou jednou nepřestala postrojovat v nevhodnou chvíli. A přesto to nestačilo.

Nechci na něj myslet. Jenže ty společně prožité roky se z hlavy nevymažou lusknutím prstů. Snad mi tahle cesta pomůže. *Možná mi opravdu pomůže*

zapomenout. Všechno má svůj důvod a vím moc dobře, že tuhle cestu potřebuji, bez ní jsem v háji. To mám ostatně i... potvrzené.

Ten den jsem cestovala nalehko. Škoda jen, že totéž se nedalo říct o mé hlavě. Byla jsem svým způsobem porouchaná. Přišla jsem nejen o snoubence, ale i o jistoty. O svou představu budoucnosti, kterou jsem několik let formovala. A která ještě nedávno působila tak dosažitelně a samozřejmě. Nechci nové začátky ve smyslu uzavírat nějaké nové závazky s někým, kdo mi zase jen ublíží. Chci volnost. Chci zase umět žít. Jak je možné, že jsem žila, a přesto jsem zapomněla žít?

V kufru jsem měla jen to, co jsem opravdu nemohla nechat doma, a co si má cesta vyžadovala. Pár ponožek a spodní prádlo, diář se zaznamenanými důležitými schůzkami, kartáček na zuby, hřeben, několik základních kousků oblečení a kosmetiku. Nejedu přece na konec světa. A kdyžtak si tam něco koupím.

Je zvláštní, jak mám neustále v hlavě zmatek, ale zároveň i příjemný pocit. Možná je to jen přirozená obrana mého těla. Snaží se udržet rovnováhu. Balancovat, dokud to jde. Jede v takovém nouzovém režimu, na setrvačnost. Jsem zvědavá, jak dlouho to ještě zvládnou.

Nevnímám to tak, že utíkám. Spíš, že jdu něčemu naproti. I když jsem zatím netušila a úplně nepochopila čemu. Víím, že bez tohoto kroku nemůžu jít dál.

Letiště bylo přeplněné. Kolem mě byly davy lidí, kteří koukali střídavě do mobilů a na obrazovky odletů. Tvořili řady na odbavení a nejspíš stejně jako já byli zabraní do svých vlastních myšlenek. Každý z nás si nesl svůj důvod, proč někam letí.

Chvíli jsem tam jen stála a pozorovala vše kolem sebe plynout. Nevím, jak dlouhá ta chvíle byla, ale chtěla jsem ji cítit. Chtěla jsem vnímat přítomnost. A vnímat své okolí jinak než dřív. Aby se můj svět alespoň na moment zpomalil. Poslední dobou totiž nabral až příliš velkou rychlost. Vnímala jsem detaily, které mi jindy unikaly. Viděla jsem nejen obrysy těl, ale konkrétní lidi. Holčičku, která svírala svého plyšáka. Starší pár, který se i v těchto letech stále držel za ruce. A pak jsem viděla sebe v odrazu skla budovy.

Samotnou. Ačkoliv jsem tam nebyla sama, viděla jsem se tak. A i když to pro mě byl neznámý pohled a pořád trochu děsivý, pomohlo mi to se narovnat a smířit se s mou novou realitou. Možná se to stává pokaždé. Asi nejsem první na světě, kdo

prožívá zradu a zklamání. Ty chvíle, kdy nevíte, co dělat, kde nebo vůbec jestli někam patříte.

Právě v takových chvílích je důležité začít se dívat na svůj dosavadní život jinak. Pořádně proniknout přes všechny své vrstvy a podívat se do sebe. Opravdu a upřímně.

Tahle cesta není o něm. Je o mně.

S Davidem jsme došli společně až tam, kam mohl bez letenky. Stál při mně a moc nemluvil. Nejspíš cítil, co právě potřebuji. Tohle na něm zbožňuji.

„Zvládni to tam, Em,“ řekl skoro polohlasem. „Dej mi vědět, až přiletíš. A nezapomeň... bude to dobrý.“

„Nebreč, blázne,“ usmála jsem se, když jsem si všimla, jak se mu zalévají oči slzami, které se snažil udržet, aby mu nestekly po tváři. „Vždyť zase přijedu. Ať tak nebo tak.“

„To není vtipné, Em. Drž se, jo?“ zamumlal a odešel.

A právě v ten samý okamžik, kdy jsem sledovala Davidova záda, jak se pomalu ztrácí v davu lidí, a otáčela se k odbavení, do mě někdo málem vrazil. Byl to muž. Rozptýlený svým telefonátem, pohledem upřeným jinam, krokem jistým a rychlým. Tak rychlým, že se naše cesty zkřížily nečekaně a my oba instinktivně ucukli. Všechno se to odehrálo až příliš rychle. Podívali jsme se na sebe. Usmál se a já taky. Byl to krátký moment, který by normálně nestál ani za zmínku. Většinou se mi v podobných situacích stává, že začnu být lehce podrážděná. Asi bych si hlasitě povzdechla. Možná bych i něco procedila mezi zuby. Určitě bych procedila něco mezi zuby. Jenže tentokrát to nějak nešlo. Chtěla jsem se usmívat.

Společně jsme pokračovali k odbavení do letištní zóny. Nešli jsme spolu, ale byli jsme tak nějak na stejné úrovni vedle sebe. Úplní cizinci, kteří se na sebe usmívají, přestože se znají sotva pár vteřin. Nevím, jak on, ale já se usmívala hlavně z nervozity. Nevím, co mám dělat. Naposledy jsem letěla ve dvaceti jedna letech. Byl to můj první i poslední let. Jediné, co mi zůstalo v paměti, bylo žvýkat, aby mi nezalehlo v uších.

Prošel odbavením rychleji než já. Ne že by to byla soutěž. Byl po mé pravé straně a pokračoval ve své cestě rovně. Já, protože jsem na tomhle letišti byla poprvé, jsem zabočila instinktivně vlevo. Párkrát se ještě otočil směrem ke mně. Já se po něm

ohlížela taky. Měla jsem potřebu sledovat, kam jde. Díval se přímo na mě, zatímco jsem si to štrádovala opačným směrem, než jsem měla jít. Jako by mě něco táhlo tam, kde jsem se cítila podvědomě jistě.

Skončila jsem mezi letištními obchody. Obklopovala mě světla, výlohy, vůně parfémů a kávy. Už se mi několikrát stalo, že jsem šla instinktivně a nečetla cedule. Opět se mi to vymstilo. Došlo mi, že tudy se k letadlu rozhodně nedostanu. Otočila jsem se na patě a zamířila zpátky. Hledala jsem značení letištního salónku. Měla jsem totiž ještě dvě hodiny do odletu a chtěla jsem si tuhle cestu užít královsky se vším všudy.

A pak jsem ho znovu zahlédla. Stál přímo pod cedulí do salónku, který jsem hledala. Vedle něj byl eskalátor a všimla jsem si, že stále telefonuje. Mluvil anglicky. Když mě uviděl, znovu se usmál.

Je ode mě troufalé si myslet, že se mu líbím? Prošla jsem kolem něj a stoupla si na eskalátor, který mě měl vyvézt nahoru k recepci salónku. Alespoň to mi slibovalo označení cedulí, kterých jsem si pro jistotu začala víc všímat. Ucítla jsem za sebou kroky a otočila jsem se. Doufala jsem, že to bude on. Ten samý muž, který mě zaujal hned na první pohled. V jedné ruce měl stále telefon a na zádech elegantní batoh. V jednom uchu měl AirPods. Měl klidný výraz a na tváři ten stejný úsměv jako ve chvíli, kdy mě málem srazil. Nebo já jeho. Ale jsem přesvědčená, že spíš on málem srazil mě. Já byla v tu chvíli skoro statická.

Šel za mnou? Čekal tam dole na mě? Nebo je to jen obyčejná náhoda, kterou si moje hlava snaží přibarvit? A přesto... Ten pocit byl zvláštní. To, že by mě sledoval, mi nebylo nepříjemné. Naopak. Cítila jsem se díky tomu naživu.

Na vrcholu eskalátoru jsem zamířila k recepci salónku, kde mě přivítaly dvě recepční. Vybrala jsem si tu nalevo. Podala jsem jí své doklady, letenku a bankovní kartu, která mi měla umožnit bezproblémový vstup pro členy klubu. Stoupl si vedle mě a udělal totéž.

Všechno působilo, jako by to měl nacvičené. Nejspíš to nedělal poprvé, na rozdíl ode mě. Jeho pohyby byly sebevědomé, rychlé a přesné. Byl v nich klid, který jsem mu tiše záviděla. Zatímco mně se při mluvení s recepční v mém rodném jazyce zadrhával jazyk. Hledala jsem slova a nebyla jsem si ničím jistá. Jediné, co jsem věděla

s jistotou, bylo to, že se nejspíš studem propadnu do země. Byla to nervozita? Možná. I když stál vedle mě s lehkým odstupem, byla jsem si ho plně vědoma. Cítila jsem jeho vůni, která byla čistá a nenápadná. A ten jeho úsměv... Začínala jsem si na něj zvykat. A to bylo celkem nebezpečné na to, že ho vůbec neznám.

Byl to ten typ úsměvu, který vás nutí ho okamžitě opřítovat. Nedá se tomu nijak ubránit. V tu chvíli jsem zapomněla na své problémy. Na svou nekonečnou nervozitu. Existovala jsem jen tady a teď. Měla jsem v hlavě tolik myšlenek, že jedna vytlačovala druhou. A pak tu byl ještě ten můj vnitřní hlas.

Určitě letí někam bůhvíkam. Za pár minut ho stejně neuvidím.

Ale ty jeho tmavě hnědé oči...

Možná jsem se po tom nešťastném rozchodu ještě dokázala zamilovat na první pohled. Nebo si to alespoň dovolit na pár minut předstírat. I když zamilovat je silné slovo. Spíš jsem obdivovala, jak vypadá. Snad na tom není nic špatného.

U rautu jsme se znovu sešli. Pořád spolu, a přesto pořád cizinci, kteří si jen vyměňují letmé pohledy a úsměvy. Tentokrát mě předběhl. Tím, že to zvládl na recepci dřív než já, měl už možnost vybírat si, co dobrého si dá. Stál kousek přede mnou. Nyní se naše role obrátily. Teď jsem byla já ta, kdo ho následoval pohledem a mohla všechno analyzovat.

Měl stále v uchu sluchátko, pořád telefonoval a stále se na mě usmíval pokaždé, když mě zahlédl, jak se na něj dívám. Snažila jsem se vždy nenápadně uhnout pohledem, abych nebyla tak průhledná, nebo ještě hůř stalkerská. Nechtěla jsem ho svým civěním vystrašit. Napadlo mě, jestli si to celé nevymýšlím. Jestli na sobě nemám něco vtipného, že se na mě tak často usmívá. Zkontrolovala jsem se a zamířila k bílému vínu, pečivu a tácu se sýry. Fronta byla dlouhá. Hned po kávě druhá nejdelší. Na chvíli jsem na něj zapomněla a jen čekala, až na mě přijde řada. Byla jsem sice nervózní, ale zároveň jsem měla hlad. A to víno mi přišlo jako skvělý nápad, aby mi dodalo trochu kuráže.

A najednou stál vedle mě. Vytáhl si sluchátko z ucha, telefon mu zůstal viditelně v ruce. Všimla jsem si, že hovor na displeji stále probíhal.

„Ahoj,“ řekl náhle s lehkým úsměvem ve své nejspíš rodné řeči, angličtině. Zněl trochu nervózně. Ucítla jsem jemné šubnutí v břiše, něco podobného motýlkům. Nevím, jestli to bylo varování, přitažlivost, nebo něco mezi tím.

„Omlouvám se,“ pokračoval, „jsem ještě na pracovním hovoru. Ale nechci přijít o šanci tě poznat.“ Na chvíli se odmlčel. Možná mi chtěl dát prostor zareagovat, ale já nebyla schopná ze sebe dostat nic kloudného.

„Za pár minut skončím. Sednu si támhle,“ ukázal ke stěně, kde byly boxy pro dva, „a budu rád, když se za deset minut přidáš.“ Jediné nervózní slovo bylo to jeho první ahoj. Zbytek zněl jistě a velice přirozeně. Jako by tohle nedělal poprvé. Vůbec neřešil, jestli mluvím anglicky. Prostě promluvil. Nechápu proč, ale jeho troufalost a bezprostřednost mě přitahovaly, včetně jeho vzhledu. Jeho hlas byl ještě hlubší, než jsem čekala.

„Tak jo,“ vyklouzlo ze mě dřív, než jsem to stihla zastavit a přefiltrovat ve své hlavě do nějaké elegantnější verze.

Pousmál se. Jako by právě dostal toho, co chtěl. „Tak jo,“ zopakoval. „Budu támhle.“ A odešel.

Tohle byl začátek. I když jsem tehdy ještě netušila, čeho vlastně.

Kapitola druhá

Sedla jsem si k oknu s výhledem na letištní plochu. Letadla pomalu pojížděla a vzlétávala, lidé přicházeli a odcházeli, a mně připadalo zvláštní, že za pár hodin budu v jednom z nich sedět i já. Směřovat někam, kde zatím nic není jisté, alespoň ne pro mě. Ten pocit byl zvláštní, nevím, jak správně ho popsat, byl totiž podivně lehký a zároveň tíživý, jako kdyby se mi v hlavě míchaly minimálně dvě věci, které za žádnou cenu nelze spojit nebo nějak neutralizovat.

Rychle jsem do sebe natlačila pečivo se sýrem a zapíjela ho bílým vínem. Měla jsem už celkem hlad, ačkoliv jsem před vyražením z domu na letiště jedla. Asi tou mou nervozitou rychleji spaluji. A popravdě, měla jsem na to i celkem chuť, výběr sýrů tu byl opravdu pestrý. Záměrně jsem se vyhýbala uzeným sýrům. Ne proto, že bych na ně neměla chuť, ale spíš proto, abych nebyla něčím nepříjemně cítit, až za ním půjdu. Víno mi pomáhalo trochu zmírnit nervozitu a také mi pomáhalo najít mé ztracené sebevědomí, o kterém jsem si nebyla jistá, kdy se mi vlastně vytratilo.

Vybrala jsem si strategické místo. Takové, aby na mě pan neznámý neviděl, ale já měla dobrý výhled na něj, kdybych ho chtěla vidět. A já ho chtěla vidět. Když jsem se lehce naklonila z křesla, abych ho zkontrolovala, stále telefonoval. Seděl v jednom z boxů a svými širokými rameny byl opřený o zadní opěrku křesla, v jednom uchu měl AirPods a telefon držel volně v ruce. Občas se podíval na displej, jako by si hlídal čas, a pak se zase soustředil na hovor. Působil klidně, v křesle seděl taky na první pohled pohodlně, jako by měl vše pod kontrolou. A mě mezitím blikala v hlavě kontrolka. *Mám tam jít? Nebo se na to mám vykašlat?*

Zasunula jsem se hlouběji do křesla a připadala si emočně zase jako na střední škole. Počítala jsem v duchu vteřiny a nenápadně sledovala jeho gesta. Způsob, jakým si občas projel rukou vlasy, jak se lehce pousmál, jako by ho ten probíhající hovor místy i pobavil. Zatímco ve mně se odehrával vnitřní chaos, žaludek se mi svíral nervozitou, on vypadal uvolněně, jako by pro něj cestování byla samozřejmost. A ve mně se zatím rozleželo, co to pro pána boha dělám. Sleduji pohledného cizince a řídím se jeho instrukcemi jak poslušná holčička.

Uplynulo deset minut.

Opatrně jsem znovu vykoukla, a v tu chvíli mi došlo, že jsem nebyla tak nenápadná, jak jsem si o sobě myslela. Viděl mě. I když stále telefonoval, zvedl ruku, krátce na mě kývl a naznačil, ať přijdu. AirPods z ucha nesundal. Nebylo to nijak zvlášť elegantní gesto, spíš bylo rychlé a praktické. Na moment mě to trochu zarazilo. Nepřišlo mi to moc hezké, ale chápala jsem jeho situaci. Jinak to asi ani nešlo. Jak jinak by mi měl naznačit, ať přijdu? Vysílat kouřové signály by byla blbost. Zvlášť na letišti. A už vůbec ne v dnešní době. Co mě to zase napadlo. Prominu mu to neohrabané gesto a půjdu za ním. Snad si to odčiní. Nevím sice jak, ale chci, aby se mi dvořil.

Tak jo. Tohle je ten moment. Vstávám a jdu za ním. Snažím se tvářit klidně, jako by se nic nedělo, jako by tohle byla úplně běžná situace. Hlavně nesmím zakopnout. Udělám pár kroků, nadechnu se a dojdu k němu. Třeba si hezky popovídáme, třeba konečně zjistím, jak se jmenuje. A pak si každý poletíme svou vlastní cestou, přesně tak, jak to má být. Nechci mít přehnaná očekávání. A rozhodně nechci řešit následky kdybych se do něj náhodou zakoukala, protože musím uznat, je opravdu pohledný.

Když jsem se k němu přibližovala, cítila jsem jeho pohled všude. Projížděl mě očima od hlavy až k patě. Nesnažil se to skrývat. Jeho pohled byl pomalý a otevřený. Jakmile tu cestu po mém těle dokončil, zadíval se mi zpátky do očí. Bylo v tom něco víc. Něco, co jsem opět nedokázala pojmenovat. Pokud bych měla použít jedno z těch zaběhnutých klišé, tak mezi námi něco viselo ve vzduchu. Prostě to jiskřilo. A mě to nadnášelo. Možná až nebezpečně. Líbilo se mi to, nebudu lhát.

Cítila jsem se sexy. Trochu nemotorně, trochu nejistě, ale sexy. Jako bych hrála roli, která mi dlouho chyběla. Pomalu se do mě vkrádalo ztracené sebevědomí. Aha, tady je. Cítila jsem, jak se mnou něco prolévá a proplétá se s mým nitrem až k samotným konečkům prstů. Možná už na mě začalo působit to rychle vypité bílé víno. Ať to bylo cokoli, nebylo mi to na obtíž, naopak přišlo mi to teď celkem vhod. Najednou jsem nežila jen v tíze své minulosti. Já zase žila.

Flirtovala jsem. *Panebože... já flirtuju. Tak jo, Em, musíš se uklidnit. Už jsi dostatečně blízko. Nesmí na tobě vidět, jaké umíš být trdlo.*

Pobídl mě gestem, ať si přisednu. Telefon položil displejem nahoru na stůl, přepnul mikrofon na ticho, aby nás nikdo neslyšel, a s mírným úsměvem anglicky řekl: „Moc se omlouvám. Trochu se mi to protáhlo, ale za chvíli už končíme. Jak se

jmenuješ?“ Při vyslovení těch slov se ke mně mírně naklonil a jeho ruka se na okamžik dotkla mého kolene. Nepřemýšlela jsem nad tím tak, že se mě dotknul někdo úplně cizí. Bylo to přirozené a vcelku nevinné spontánní nenápadné gesto, které naznačovalo blízkost, kterou jsem chtěla cítit a on nejspíš také.

Nevyděsilo mě, že se mě dotkl. Vyděsilo mě, jak rychle na to moje tělo zareagovalo. Jak moc se mi jeho blízkost líbila. Přitahoval mě k sobě jako siréna, jen v mužském provedení. Nechtěla jsem si ho k sobě tolik připouštět. Vůbec jsem ho neznala. A přesto mi tím jediným dotykem projela tělem neskutečná síla jako bychom se znali celou věčnost. Seděli jsme naproti sobě. Nebyli jsme od sebe daleko. A přesto jsem měla v tu chvíli pocit, že bych u něj chtěla sedět ještě blíž. Mnohem blíž.

„Emily,“ řekla jsem. „Jmenuji se Emily.“ Má odpověď zněla až moc školácky. Jako vytržená z učebnice angličtiny pro první třídu základní školy. Ach jo. Jestli to takhle bude pokračovat, tak si s ním moc nepokecám. A zároveň asi ani neudělám takový dojem, jaký bych si přála. Nevím proč, ale i když mi byl úplně cizí, chtěla jsem ho ohromit. Ukázat svou hodnotu. Kdyby jen věděl, jak chytrá a vtipná jsem ve svém rodném jazyce. To by koukal.

„Ben,“ odpověděl, aniž by mou učebnicovou odpověď jakkoliv komentoval. „Benjamin. Těší mě.“ Usmál se, a ani na vteřinu nespustil oči z těch mých.

„Kam letíš?“ pokračoval. Ted' vedl konverzaci on. Já se musela rozehrát. Přísahám, že anglicky umím. Jen mi nejspíš chvíli trvá než to, co mám v hlavě, doputuje do úst ve správném pořadí. Zatím se mi to moc nedařilo.

„Do Londýna,“ odpověděla jsem stroze. Tahle odpověď naštěstí žádné další vysvětlování nepotřebovala.

„A ty?“ dodala jsem jednoduchou otázku, která splnila dva zásadní body. Jednak jsem se dozvěděla to, co jsem potřebovala vědět, tedy jestli tohohle fešáka ještě někdy uvidím, a za druhé jsem ukázala, že se o něj taky zajímám. Pokud mu to z mého čekání náhodou nedošlo. Byla jsem na sebe pyšná. Hlas mi zněl klidněji, než jsem se cítila. Mluvit anglicky s někým, kdo mě takhle přitahoval, byl úplně jiný level trémy. Zdálo se ale, že ho to baví. A taky že zatím nemá pocit, že bych měla o několik mozkových buněk méně.

„Taky do Londýna. Heathrow?“ řekl a v jeho hlase byla slyšet radost.

„Ano,“ odpověděla jsem a opětovala jeho nadšení, ale ne nijak přehnaně. Chtěla jsem si zachovat to křehké sebevědomí, které jsem před chvílí znovu našla. A hlavně jsem mu nechtěla dát najevo, jak moc se mi líbí.

„Tak to máme stejný let.“ Řekl to s takovým zvláštním klidem v hlase a úlevou, která se mu promítla nejen v očích, ale i v celé jeho tváři, která v sobě ještě stále nesla vzpomínku na léto. Pravdou je, že jsem si také trochu oddychla. Překvapilo mě, že prožívá podobné emoce jako já. Jako by mu na mně záleželo, a to se vůbec neznáme. Tahle informace nás oba potěšila víc, než by pro dva kompletní cizince bylo nejspíš nutné, a o to příjemnější bylo zjištění, že nechceme, aby z nás cizinci zůstali navždy.

Naklonil se opět lehce ke mně dopředu a s klidem řekl: „Máme čas.“ Pak zvedl ruku s omluvným výrazem a beze slov naznačil, že musí znovu pokračovat v hovoru, který měl celou dobu jedním sluchátkem na příjmu.

Nejspíš šlo o nějaký pracovní konferenční hovor, ale nesnažila jsem se poslouchat, o čem mluví. Přišlo mi to v tu chvíli neslušné. Ani já bych nechtěla, aby mě někdo takhle nezdvořile odposlouchával. A proto jsem se rozhodla jeho telefonát ignorovat. I když jsem viděla, jak se na mě občas rozpačitě dívá a jak je mu nepříjemné, že stále musí v hovoru pokračovat, vlastně jsem si tu chvíli užívala. Dívala jsem se kolem sebe, sledovala ruch letiště a těšilo mě, že tu nejsem sama.

Sedím tu s někým, kdo se mnou chce trávit čas. Chce mě poznávat. A já chci poznávat jeho. Vnímala jsem, jak jistě mluví, jak uvolněně reaguje. Neřešila jsem obsah jeho sdělení, nepříslušelo mi to. Líbilo se mi ale, jak má svůj prostor pod kontrolou, ať už řeší cokoli.

Ta jeho přirozenost byla přitažlivá. A jeho paže byly také přitažlivé. Měl přesně ty ruce, u kterých si dokážete představit, že když vás obejmou, tak vás celé ochrání. Silné tak akorát. Nic přehnaného. Když jsem se na něj zadívala, neřekla bych, že je fanatik do fitka, nebo že by stál hodiny před zrcadlem a pozoroval své bicepsy a tricepsy. Byl tak akorát. Neměl nadváhu. Nebyl přehnaně svalnatý. Měl postavu, která dávala najevo, že se o sebe stará.

Po chvíli telefon konečně položil a znovu se ke mně přiblížil mírným nakloněním. „Tak. To bychom měli,“ usmál se. „Emily... Em... Můžu ti říkat Em?“ Byla to spíš

řečnická otázka, protože ve své větě hned pokračoval. „Řekni mi, proč letíš do Londýna?“

Ztuhla jsem. Tahle otázka se mi nelíbila. Nebyla jsem na ni připravená. Byla pro mě až moc osobní, což on samozřejmě nemohl vědět. Nechtěla jsem mluvit o tom, co mě čeká. Nechtěla jsem otevírat dveře, které jsem si tak pečlivě zavřela, abych dokázala vůbec fungovat. Ne teď a rozhodně ne tady. Chtěla jsem si užívat tenhle okamžik. Tu lehkost nevědomosti. Tu roli, kterou jsem si na chvíli oblékla a odpověď na tuto otázku by mě o ni rychle připravila.

Nechtěla jsem, aby mě definovala minulost. Ani budoucnost. Chtěla jsem žít bez všech zatěžujících okolností, které teď kolem mě jsou, a ještě nějakou dobu budou. A proto jsem věděla, co musím udělat právě teď. Říct něco, co zakamufluje můj momentální stav, a přitom působit bezstarostně. Zkusit alespoň na chvíli žít život bez zbytečných detailů, které by to všechno mohly pokazit. A tak jsem se rozhodla odpovědět jinak.

„Co kdybychom se nezatěžovali detaily, jako jsou třeba naše příjmení, práce a podobné věci?“ navrhla jsem. „Víš, bavit se tak, aby si nás na základě toho, co si řekneme, nešlo jednoduše vygooglit. Neřešme, proč někam letíme, kdo nás čeká, ani náš rodinný status. Co ty na to?“ Krátce jsem se usmála, abych ukázala, a sobě tím i dokázala, že mám situaci velmi dobře pod kontrolou. „Co kdybychom si to prostě jen užili, Bene?“

Zase jsem byla na sebe pyšná. Bylo znát, že už jsem se trochu rozehrála v mluvení v cizím jazyce. Zněla jsem sebevědomě, přesně tak, jak jsem chtěla působit. Najednou mi to šlo možná až překvapivě dobře. Tušila jsem z jeho výrazu, že se mu má odpověď líbila. Určitě ho zaskočila. Možná ho i lehce pobavila, protože se zajímavě pousmál a lehce se opřel zpátky o opěrku křesla, na kterém seděl. Byl to jiný druh úsměvu, tenhle jsem na něm ještě neviděla. Nepůsobilo to ale tak, že bych si tou svou odpovědí zničila všechny šance pokračovat v naší konverzaci.

„To zní jako plán,“ odpověděl s lehce nevěřícím výrazem, jako by si nebyl úplně jistý, co se to vlastně děje.

„Tak o čem se tedy můžeme bavit? Co mi dovolíš?“ pokračoval. Nejspíš chtěl vědět, kam povedou mantinely, které jsem právě nastavila. Věděla jsem, že se mu

tahle hra bude líbit. Nebo jsem v to alespoň doufala. Já jsem totiž hravou náladu měla už od chvíle, kdy se na mě poprvé pousmál.

„Pojďme si třeba říct, jakou hudbu rádi posloucháme,“ navrhla jsem. Přiznávám, mohla jsem to téma promyslet lépe. Znělo to trochu teenagersky.

„Třeba... jakou písničku teď rádi posloucháme,“ doplnila jsem rychle, abych se necítila tak trapně.

„Písničku?“ pozvedl obočí. „Dobře. Znáš třeba Foo Fighters?“

„Jestli znám? Miluju je!“ odpověděla jsem bez přemýšlení a s úlevou, že máme něco společného. Tohle se totiž mohlo rychle zvrtnout úplně jinam. Mohli jsme zjistit, že jsme žánrově tak rozdílní, že bychom jen těžko hledali společná témata k dalšímu povídání a poznávání. Byla jsem ráda, že jsme se touhle cestou nevydali a že přece jen máme kde začít.

„Tak pojďme oba říct najednou, jakou písničku máme na mysli,“ navrhl Ben obratně, jako bychom hráli slovní fotbal.

„Dobře.“

„Dobře.“

„Odpočítáme si to?“ vyhrkla jsem nadšeně, aniž by mi došlo, jak rychle jsem se vrátila zpátky na střední školu. I když tohle je možná něco, co by spíš navrhl žák základní školy.

„Jasně,“ řekl Ben. Líbilo se mi, jaký je parták a že mě nenechá ve štychu ani ve chvíli, kdy řeknu sebevětší hloupost.

„Tři... dva... jedna...“

„The Pretender,“ zaznělo z našich úst současně.

Ztichli jsme. Díval se na mě s úžasem, úplně stejně jako já na něj. To nadšení ze mě vyletělo dřív, než jsem ho stihla zadržet, a letmo jsem se dotkla jeho ruky. Ten dotek byl o něco delší než ten předchozí, když mi položil ruku na koleno. A soudě podle jeho reakce se nám to fyzické propojení líbilo oběma.

„Pustíme si ji?“ vyhrkl v úžasu a pořád se na mě díval stejným způsobem. „Když už mám ta sluchátka venku,“ dodal a tím mi beze slov ukázal, že pokud já se teď mentálně pohybuju někde na základní škole, on tam se mnou klidně půjde taky.

„Tak jo...“ nestihla jsem to ani doříct a už jsem viděla, jak pečlivě čistí sluchátko, které mi chce podat. Pořád jsme seděli naproti sobě a teď jsme navíc poslouchali stejnou písničku. Měla jsem pocit, že jsme opravdu propojení. Celou dobu jsme se na sebe usmívali, až mě z toho nepřetržitého úsměvu bolely tváře. Chvillemi jsme si pobrukovali text, já hlavně refrén. Ten jsem totiž znala nejlépe.

Co to sakra je? A proč se mi to děje? proběhlo mi znova hlavou. Nechtělo se mi věřit, že zrovna ve chvíli, kdy jedu do neznáma s hlavou plnou zmatku a věcí, které mi tam neustále zabírají místo, potkám hned při vstupu na letiště někoho, kdo je prostě božský...

Píseň pomalu dohrávala a oba jsme věděli, že mezi námi něco je. A není to jen ten stůl. Bylo to něco, co zatím nemělo jméno, ale bylo to rozhodně silné. Viděla jsem to v jeho pohledu na mě. Cítila jsem to ve svém dechu. V tom momentálně hodně zadržovaném dechu.

„Nevím, jestli je to povolené,“ řekl nakonec, „ale musím se zeptat... jsi odsud? Z Prahy?“ Bylo znát, že s touhle otázkou našlapuje opatrně, aby nechtěně nezpůsobil škody. Respektoval mnou nastavené hranice. Nevysmíval se jim. Nesnažil se je násilím zbourat. Respektoval je. A to si zasloužilo mou odpověď.

„Ano,“ odpověděla jsem, abych ho odměnila za slušné a ohleduplné chování. Má odpověď byla stručná, a hlavně výstižná.

„A ty?“ zeptala jsem se. „Jsi z Londýna?“

„Ano,“ přikývl. „Tady v Praze jen přestupuju. Neměl jsem přímý let, tak jsem to zkomboval s vlakovou dopravou, abych zbytečně nečekal hodiny v Německu na spoj.“

„Létáš takhle často?“ vyklouzlo ze mě.

„Pracovně ano,“ usmál se. „Ale... o práci se bavit nemůžeme. Nebo se něco změnilo?“ dodal.

„Nezměnilo.“

„Tak na co se můžu zeptat teď?“

„Na cokoliv... ale zároveň na nic moc konkrétního.“

„Aha,“ zasmál se. „Tak z toho nejsem o moc moudřejší. Proč ty zábrany? Jsi sériová vražedkyně a bojíš se, že tě odhalím?“ řekl žertem a bylo znát, že sám sebe tím tvrzením pobavil.

„A co když jo?“ opáčila jsem stejně vtipně. „A co když jsi ty ten sériový vrah? Oslovuješ dívky na letištích často?“

„Tohle jsem udělal poprvé,“ řekl vážně. „Nemohl jsem si nechat ujít příležitost tě poznat, což jsem ti ostatně řekl hned na začátku.“

Jediné chvíle, kdy jsme se jeden druhému nedívali do očí, byly ty, kdy jsme se dívali... na rty.

„Kolik máme ještě času?“ zeptala jsem se, protože jsem vůbec netušila, jak to na letištích chodí a jak brzy se má stát před tím koridorem do letadla. „Jsem z létání trochu nervózní.“

„Neboj se,“ řekl citlivě a laskavě zároveň. Vzal mě za ruku a dodal: „Letíme spolu.“

„Už bychom mohli jít,“ navrhl v zápětí. Bylo vidět, že to říká hlavně proto, aby mě uklidnil.

„Ano... asi... ano,“ zazmatkovala jsem.

„Můžu ti pomoci s kufrem?“ nabídl se.

„To víš že ne,“ zasmála jsem se. Opět se ve mě probudila ta emancipovaná Emily, „Já to zvládnu.“

„Já vím, že to zvládneš, Emily,“ pousmál se a nechtěl mi odporovat. „Jen chci, abys věděla, že na to nemusíš být sama. Já mám batoh a volné ruce, vidíš?“

„Dobře,“ povzdechla jsem si. „Ale ne že s mým kufrem někam utečeš.“

„To samé platí pro tebe. Ne že mi utečeš,“ zakroutil hlavou pobaveně.

Líbilo se mi, že mému humoru rozumí a že ho jen tak něco nerozhodí. Byl to příjemný pocit. Vydali jsme se koridorem směrem k letadlu. Stáli jsme v souvislé řadě

plné lidí, kteří stejně jako my nastupovali. Najednou jsme nebyli jediní, kdo mluvil anglicky. Cizími jazyky se to tu jen hemžilo. Naše hřbety rukou se letmo dotkly. Nejspíš omylem. A pokud v tom byl z Benovy strany úmysl, zahrál to opravdu dobře, protože během chvíle se jeho prsty propletly s těmi mými. Držel mě. Pevně, ale něžně.

Držel mě tak, jako by to bylo samozřejmé a my tvořili pár. Což si ostatně lidé kolem nás na první pohled mohli myslet. Podívali jsme se na sebe. Zase ten pohled, ve kterém bylo řečeno všechno, i když jsme mlčeli. Nemuseli jsme mluvit nahlas. Dokázali jsme číst mezi řádky. A to se mi líbilo.

Šli jsme jako pár. A přitom jsem vůbec netušila, kdo z nás sedí kde.

„Jaké máš sedadlo?“ zeptal se, jako by mi četl myšlenky.

„11A. A ty?“

„21B.“

„Tak to nám asi štěstí vypršelo,“ povzdechla jsem si zklamaně.

Zastavil se jen na vteřinu, aby si z kapsy vytáhl mobil. „Zeptám se, jestli můžeme sedět spolu,“ řekl klidně, ale naléhavě. „Dej mi rychle své číslo, ať si můžeme napsat, kdyby něco.“

Blížili jsme se ke konci koridoru směrem k letadlu a najednou se mi všechno zdálo strašně uspěchané. Co jsme celou tu dobu dělali, že jsme si ani neuvědomili, že bychom si na sebe měli vyměnit kontakty?

„Vždyť se v letadle vypíná telefon,“ namítla jsem automaticky. Sama jsem netušila, jak přesně nás tohle řešení má zachránit.

Podíval se na mě s tím svým úsměvem. „Dej mi své číslo,“ zopakoval. Tentokrát už to neznělo jako prosba. V jeho hlase byl větší důraz, bylo cítit, že je to pro něj důležité. Nebyl to nátlak. Spíš lehký příkaz.

Byli jsme skoro u vchodu do letadla, a tak mi nezbývalo nic jiného než rychle do jeho telefonu natukat své číslo. Snad správně. Nebyl čas to pořádně zkontrolovat.

„Sedni si na své místo a dej mi vědět, jestli budeš mít vedle sebe volno,“ navrhl a už postupoval uličkou letadla. „Já udělám to samé.“

„Jde ti to až moc dobře na to, že to prý děláš poprvé,“ rýpla jsem si.

Usmál se, ale nijak to nekomentoval. Našel moje sedadlo a zvedl mi nahoru kufr, na který jsem úplně zapomněla, že ho mám. Kdyby tam nebyl, nejspíš bych byla schopná ho nechat klidně v letištním salónku. Nervozita z letu mi úplně zatemňovala hlavu. Anebo mi ji zatemňoval on. Je to pro mě těžké posoudit.

Jemně se dotkl mé ruky, čímž naznačil rozloučení, a pokračoval dál ke svému místu. Blokovali jsme uličku a za námi čekalo ještě hodně cestujících. Trvalo to jen chvíli a pak už mizel v dálce mezi sedadly.

Letadlo se rychle plnilo. Vedle mě si sedl pár. Sedadla kolem mě byla plná, i na druhé straně uličky. Snad bude mít Ben větší štěstí a nebude to u něj vypadat stejně beznadějně jako tady u mě.

Na mém telefonu se nic neobjevilo, nepřišla na něj žádná zpráva. Pokukovala jsem v očekávání, jestli se mi rozsvítí displej. Jestli mi pošle zprávu. Nebo mě alespoň prozvoní, abych měla jeho kontakt taky. Ale nic se nestalo. Když jsem se otočila, neviděla jsem na něj. A pomalu mi začalo docházet, že to možná byl jen krásný moment, nic víc. Hned ve chvíli, kdy jsem s ním nebyla, jsem začala pochybovat o síle našeho propojení. Tak jo. A to je asi konec.

Dokonce mě napadlo, že jsem mu své číslo napsala špatně. Přece jen jsem spěchala. Možná je letadlo plné. Možná se tohle mělo stát jen takhle. Možná měl náš příběh existovat jen v prostoru mezi odletem a nastoupením do letadla.

Z mých destruktivních myšlenek mě vytrhl hlas letušky, která stála v uličce a dívala se na mě. „Dobrý den,“ pozdravila mě mile. „Tamten pán říkal, že chcete sedět spolu. Úplně vzadu máme pár volných míst. Můžete se přemístit.“ Podívala jsem se směrem, odkud přišla. Nechtělo se mi tomu věřit.

Uviděla jsem ho vzadu, jak tam stojí a vyhlíží mě. Na tváři měl ten svůj lehký, nenucený úsměv. Usmála jsem se na něj taky. Tohle bylo jasné znamení. Znamení toho, že tohle naše štěstí... ještě nevyprchalo.